

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 200/2024
29.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Дубравке Дамјановић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Станојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К.бр.116/21 од 28.10.2022. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.30/23 од 28.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 29.02.2024. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Станојевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр.116/21 од 28.10.2022. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.30/23 од 28.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К бр.116/21 од 28.10.2022. године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци.

Истом пресудом, окривљени АА је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 15.000,00 динара, као и да оштећеној ББ на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 63.750,00 динара. Окривљени ВВ је обавезан и да оштећеном ГГ плати трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем. Окривљени АА и окривљени ВВ су обавезани да, као солидарни дужници, на име трошкова насталих пред ОЈТ плате износ од 27.281,00 динара, док су оштећени ББ и ГГ ради остварења имовинског правног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 бр.30/23 од 28.03.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Станојевића, па је пресуда Основног суда у Чачку К бр.116/21 од 28.10.2022. године, у делу којом је

окривљени оглашен кривим и осуђен на казну затвора од шест месеци и обавезан на плаћање паушала и трошкова кривичног поступка, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Станојевић, због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног истиче да, имајући у виду да се оштећена ББ унела у лице окривљеном АА, који је том приликом оштећену ударио по лицу и да је иста изгубила равнотежу и пала и том приликом задобила прелом тртичне кости, очигледно произилази да је у односу на тежу повреду окривљени поступао са нехатом, а не са директним умишљајем како се то наводи у изреци првостепене пресуде. По оцени браниоца у конкретној ситуацији је могло доћи само до примене одредбе члана 121. став 4. КЗ, за које је предвиђена казна затвора до три године, па је на овај начин на утврђено чињенично стање погрешно примењен закон на штету окривљеног.

Одредбом члана 121. став 1. КЗ је прописано да ко другог тешко телесно повреди или му здравље тешко наруши, казниће се затвором од шест месеци до пет година.

У изреци побијане пресуде Основног суда у Чачку К бр.116/21 од 28.10.2022. године је наведено да је окривљени АА „дана 27.08.2019. године око 17,00 часова у ..., на ауто плацу „Ауто-ББ“, власништво оштећене ББ, у урачунљивом стању, са директним умишљајем, свестан забрањености своје радње, другог тешко телесно повредио, на тај начин што је путничким моторним возилом марке „Шкода“, црне боје, регистарске ознаке ..., дошао испред ауто сервиса „ЕЕ“ у ..., у друштву брата ГГ и друга ДД, како би са оштећеном ББ из ..., расправио због чега већ данима оговара његовог оца ЂЂ који се налазио у притворској јединици Централног затвора у Београду и када се оштећена појавила испред плаца заједно са супругом ВВ који је зауставио возило испред објекта, након што је изашла из аута окривљени јој је пришао и упитао је због чега оговара његовог оца, што је иста негирала и унела се у лице окривљеном АА, а он је у том тренутку затвореном шаком ударио у пределу лица, од ког ударца је оштећена изгубила равнотежу и пала, услед чега је задобила тешку телесну повреду у виду прелома тртичне кости и лаке телесне повреде у виду уганућа, истегнућа вратне кичме и површинско оштећење поглавине и нагњечно раздерну рану горње усне, чиме је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика.

У конкретном случају, у изреци побијане пресуде је наведено да је окривљени на описани начин, у урачунљивом стању, са директним умишљајем, свестан забрањености своје радње, другог тешко телесно повредио и то оштећену ББ, коју је окривљени затвореном шаком ударио у пределу лица, од ког ударца је оштећена изгубила равнотежу и пала, услед чега је задобила тешку телесну повреду. На овај начин су, у изреци пресуде наведени сви објективни и субјективни елементи кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика. Самим тим су наводи изложени у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се истиче да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, односно да су у конкретном случају остварени елементи кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 4. КЗ, оцењени као неосновани.

Оспоравање утврђених чињеница нижестепених судова, а наиме да је окривљени поступао са директним умишљајем, те изношење сопственог става да је окривљени поступао са нехатом представља чињенично оспоравање, дакле указивање на повреду члана 440 ЗКП.

Такође, у осталом делу захтева за заштиту законитости, указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа, дајући оцену налаза и мишљења судских вештака др Јасмине Трајковић Обућине и др Драгана Вугачића.

Поведа члана 440 ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па се Врховни суд у разматрање и оцену изнетих навода захтева, није упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић